

JAK LVOVÉ

PETR SCHINK

JAK LVOVÉ

P E T R S C H I N K

PETR SCHINK V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA:

Vylévání krve
Jak tvořit

JAK LVOVÉ

P E T R S C H I N K

Copyright © Petr Schink, 2015
Cover Illustration © Jan Doležálek, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2015

ISBN PDF 978-80-7425-460-4

Pro tebe.

Jak lvové bijem o mříže,
jak lvové v kleci jatí,
my bychom vzhůru k nebesům
a jsme zde Zemí spjatí.

Jan Neruda, *Písň kosmické*

1. KAPITOLA

„No tak, přece nejsi taková padavka!“

Hlas si ze mě utahuje a nutí mě vstát. Muž, kterému patří, tu není. Nic tu není. Jen podzemní kobka se stropem tesaným ve skále, rozsápané a ohryzané krysí mrtvolky v koutech a dva metry dvacet vysoký trol se strupatou kůží a zuby jako noty na buben.

Malátně se hrabu na nohy, prsty tlačím do spár ve zdi. Víím, že když neposlechnu, stane se něco hrozného. Ne mně, mně se už stalo. Jemu.

Vlhká dlažba klouže. Ochozené podrážky velkou stabilitu neskýtají, ale než se opět poroučím k zemi, trol mě lehkým plácnutím zvedne. Rána mě vymrští do vzduchu, ovšem gravitace bývá ke tvorům bez peří nemilosrdná. Vzápětí se kutálím po podlaze ze štípaných kamenných desek.

Daří se mi ustát to nedůstojné válení sudů, skončím v podřepu a instinktivně sahám po zbraních. Paže zkřížím na hrudi jako už tisíckrát předtím a jako už tisíckrát předtím ucítím v dlaních ohmataný rybí vzor na pažbách sterlingerek. *Ne, tentokrát ne!* okřiknu se. Pouštím pistole a postavím se. Trochu rozkývaně a nejistě, jako herec amatér, který neví, co si počít s rukama. Přesto hlas z neznáma usoudí, že je zapotřebí mě potrestat.

„Ruce!“

To jediné slovo stačí víc než dost.

Vzápětí je trol těsně u mě. Opičím zhoupnutím na svých dlouhých prackách je schopen neskutečně rychlých přískoků. Jeho krátké, silné nohy se snad ani nedotýkají země. Vrátek v rohu místnosti řinčí a skřípe, jak uvolňuje další metry poutacího řetězu. Trol se ani nesnaží o nějaké finesy, prostě mě srazí s energií rozjeté lokomotivy.

Ohromná masa svalů a štětín se nade mnou tyčí jako zeď. Pach, který se z tvora line, připomíná psí kotec a otevřenou latrínu v jednom. Bezmocně sleduju, jak v mozolnatých prackách svírá mé dlaně. Pohled se mi rozostřuje a chvilku mám pocit, že se dívám na dětské dlaně v sevření láskyplného rodiče. Trol mhouří tupá očka, jako by se rozpomínal, co že to měl v úmyslu. Pak stiskne. Jediným pohybem mi z dlaní vyrobí neužitečnou změt rozlámaných kostí a rozdrčeného masa.

Hned na to ho podle drnčení napjatého řetězu vrátek strhává zpět do kouta, aby mě, zdivočelý krví, neroztrhal na kusy.

Řvu. Řvu tak strašně, až mě ozvěna v kobce ohlušuje a vrací se mi pořád a pořád, i když už nemám sílu ani dýchat. Bolest je tak hrozná, že chci umřít, i přesto, že ještě před okamžikem bych udělal cokoli, abych přežil. Ne kvůli mně. Kvůli němu.

Prázdný žaludek se bouří a pumpuje mi do úst hořké šťávy. Kypí mi nosem a tečou po bradě. Prsty vyvrácené z kloubů, nehty černé a fialové, dlaně jako špatně uplácené kusy sekané. Pokusím se ruku sevřit v pěst a v následující vteřině o sobě nevím.

* * *

„Dívej se! Dobře se dívej!“

Chlapec vzlykl. Pokusil se schovat tvář do špinavého límce. V podzemní aréně a zároveň na desce stolu si právě mohutný válečný výpěstek pohazoval s hubeným mužem jako s rozbitou hračkou.

Oči se nemohly rozhodnout, zda se dívají na okno do jiného děje kdesi daleko nebo na maličké trpaslíky, svádějící svůj životní zápas mezi dřevěnou miskou a nakousnutým jablkem.

S každým dalším úderem, s každým pádem a opětovným klopotným vstáváním, jako by se v muži uvolnilo ozubené kolečko, praskla pružinka. Jeho pohyby malátněly, ruce

a nohy se klinkaly na povolených vodičích šňůrkách svalů a šlach.

„Řekl jsem, dívej se!“

Muž v kápi zasyčel a sevřel chlapcův zátylek jako králíčí krček. Donutil ho obrátit pohled ke scénérii na stole.

„Vidiš? Ani ty jeho slavné pistole mu nepomůžou. Je nic! Sračka! Ubožák! Takový chceš být?“

„On tě dostane! Zabije tě! Vím to!“

V dětském hlase rezonoval strach i odvaha v proměnlivém poměru. Muž v kápi se rozhodl, že je čas na další životní lekci.

Útlé prsty na chlapcově krku se zaťaly a na hřbetu dlaně vystoupily ostře vyrýsované podkožní struktury – příliš pravidelné a spletité, než aby šlo o šlachy a žíly.

Kluk vypísl a ztuhl. Náhle jakoby se nemohl nabažit pohledu na boj. Vytřeštěnýma, nemrkajícíma očima hltal obě postavičky a chvěl se po celém těle. Pak se něco stalo, ze sevřených rtů ukápla krev a stále otevřené oči se obrátily v sloup. Metafysický impuls byl příliš silný, chlapec omdlel. Přesto však zůstal sedět a nevidoucím zrakem probodával desku stolu.

Boj mezi nádobím gradoval. Mužíček po úderu škobrtl, odvalil se a učinil patetický pokus tasit ty své praskací hračky.

„Ruce!“ zavrčel zahalený muž otráveně a odvrátil se.

Bylo třeba postarat se o bezvědomé děcko. Postavičky zesklivatěly a rozlily se jako střípky ledu v jícnu tavicí pece. Na stole z ničeho nic leželo zrcadlo v ozdobném rámečku a muž v kápi ho automatickým pohybem shrábl do záhybů pláště.

Chlapec zvláčněl a sesunul se ze židle. Dýchal zhluboka a pravidelně v klidném, sny nerušeném spánku. Zakuklenec si ho jediným pohybem nadhodil v náručí a odnesl na pohovku v rohu prostě zařízené cely.

Stůl, židle, palanda s tenkým slamníkem a dva kbelíky. Jeden s poklopem na vykonávání potřeby, druhý s naběračkou na vodu; to bylo všechno, co malý vězeň potřeboval k životu.

Světlo do cely pronikalo úzkým průzorem v hrubě omítnuté kamenné zdi. I kdyby si někdo dal tu práci a přisunul ke stěně stůl, na něm vybalancoval židli a vyšplhal nahoru, uviděl by jen a pouze zeď protější budovy bez oken.

Pokud bylo třeba s vězněm promluvit po setmění, louč nebo světelný krystal si přinesl hostitel sám. Když sem před týdnem chlapce přivedli, neprozřetelně mu ponechali petrolejovou lampu. První strážný, který přinesl jídlo, skončil s otřesem mozku od těžkého kovového stojanu svítilny. Druhému prosekl střep z cylindru tvář až na kost.

Malý Granus byl bojovník a muž v kápi to dovedl ocenit. O to zábavnější bude zlomit ho a opět vytvarovat.

Těžké dveře se zabouchly, závora se šoupnutím dřeva o kov zapadla na své místo.

Na chodbě se k muži připojila další zakuklená postava – menší a shrbená věkem.

„Je připraven?“ zachřestil hlas jako hrst oblázků hosená na plechovou ohradu.

„Ještě ne, mistře Conchobare. Pořád má naději, ale nebude těžké mu ji vzít. Dám pokyny, aby van Hautena do zítřka postavili do latě. Musí být na svou popravu fit!“

„Politováníhodné, že se takový talent dostal do rukou industriáloví,“ zachřestil opět stařec. „Jeho matka projevila tragický nedostatek úsudku. Naštěstí to nejsou škody, které by trocha sebekázně a dobrého vedení nedokázala napravit. Stejně jako kdysi u tebe.“

Menší zakuklenec zakašlal nebo se snad zasmál a zastavil se u chodby zavrtané ve skalním podloží jako žížalí cestička.

Skalní tvrz byla postavena před celými věky a spodní patra se ztrácela v puklinách a napůl zasypaných jeskynních prostorách. Ačkoliv se současní obyvatelé hradiště hrdě považovali za následovníky dávných stavitelů, věděli jen málo o podzemních slujích dýchajících slanou mořskou vůní. Vyšší a mladší zakuklenec stiskl rty, když na to pomyslel. Nechtěl neuváženou poznámkou popudit staršího druha.

„Dej vědět, až bude Granus dost daleko. Začneme okamžitě s uzavíráním klece,“ pronesl ještě stařec, zatímco mu

na holé dlani vykvetlo světlo. Ozařovalo cestu do nitra skály a v poryvech chladného průvanu se ani nezachvělo.

Mladší muž učinil směrem k jeho zádům gesto, které zjevně prováděl dnes a denně tolikrát, až mu přešlo do krve – pravačka naznačila mřížoví klece a levačka otáčení klíče. Pak vykročil k nejbližším dveřím. Ještě by měl navštívit svého známého v kobkách. Věděl, že toho muže se nevyplácí podceňovat, nakonec však zvítězila únava po celodenní vyčerpávající práci s chlapcem.

Přijetí do bratrstva Caighean Óir, to byl náročný a dlouhodobý proces – a on by byl nerad, kdyby jeho vinou zbytečně zemřel nový nadějný adept. Mistr Conchobar s ním měl velké plány. Mladíka píchlo u srdce žárlivostí, ale honem ten pocit potlačil.

Světlo z chodby krátce ozářilo zařízení jeho pokoje, ne o mnoho bohatší než to v cele Abelia Granuse. Muž sebou praštil na lůžko a dveře se tiše a bez přičinění lidské ruky zavřely.

* * *

Rozkývané ocelové žebříky a lávky se pnuly kolem střech lughoských činžáků jako rezavé lány. Ulehčovaly práci pokrývačům, komíníkům i zlodějům. A také mně.

Město, přidušené pokrývkou smogu, blikalo do noci duhovým přísvitem plynových lamp. Obvykle by zářily docela obyčejně do modra, ale výpary z průmyslové čtvrti jim propůjčovaly příděch růžové, světle zelené a nachové. Pece v průmyslové čtvrti ozařovaly i v tak pozdní hodinu obzor hrozivou rudou. Z píšťalových průduchů plynových jímek vyšlehl co chvíli plamenný jazyk, aby vyděsil a oslepil noční dravce, slídící v temných uličkách. Lughos Stadt by si zasloužil pár hodin opravdové, černočerné tmy, aby si oči jeho nespočetných obyvatel odpočaly, ale to se ve věku páry a ohně dalo očekávat jen stěží.

Vzduch těžký popílkem mrazil v plicích, ale mně bylo ve dvou svetrech, koženém kabátě a šále natříkrát obtočené kolem krku příjemně. Nečekal jsem ostatně dlouho. Podle Gynewur se „ta věc“, jak

se kulantně vyjádřila, objevovala pozdě po půlnoci, takže jsem měl čas uložit Abelia na kutě. Než jsem vyšplhal sem, na kluzkou plošinu za komínem, koupil jsem si u pouliční prodavačky pečené kaštanu, které mě teď hřály v kapse a sváděly k tomu, abych s nimi udělal krátký proces. No co, vychladlé stojí beztak za houby, odbyl jsem rázně svědomí a hodil si jeden do pusy. Abeliovi koupím čerstvé.

Málem jsem se zakuckal, když do nočního ticha bouchly okenice a povětrí ožilo údery blanitých křídel. Více než zvuky mě zalarmovala nepřirozená aura tvora, který nepatřil do mého světa. Stačila mi postavit chloupky do pozoru a zalarmovat mě do stavu plné bdělosti. O parapet v okně přes ulici zaskřípaly spáry.

„Přes ulici, sakra,“ zaklel jsem v duchu. Vyprávění Gynewřiných kurev nebylo moc přesné. Většina se shodovala, že netvor po útoku zmizel někde ve Sladovnické uličce. Úzký průsmyk mezi Pivovarnickou ulicí a stanicí městské nadzemky připomínal dva příkré útesy tyčící se do výšky dvaceti metrů a obnášel desítky bytů, čtyři dvorky, osm skladišť a dvě tři slepé uličky vybíhající k říčnímu toku a tesarské manufaktuře. Víc informací by byl luxus, na který jsem nebyl zvyklý.

Řešení mi padlo do oka náhodou. Vlastně jsem se o ně celou dobu opíral. Mnoho domů v Lughos Stadtu spojovaly nadzemní lávky – moudré opatření ve městě sice zbudovaném na pevných kamenných základech, ale s horními patry vesměs ze dřeva nasáklého fermeží. Od té doby, co se rozmohla móda parovozů a trojkolek sršících na všechny strany jiskrami, kokrhal v ulicích téměř každý týden červení kohout. Bezpečná cesta na střechu sousední budovy pak znamenala rozdíl mezi životem a smrtí.

Ze skob zapuštěných do cihel jsem vyhákl dlouhý žebřík připevněný k lávce ocelovým kloubem. Vrzalo to příšerně, nikdo si dlouhý čas nedal práci s údržbou, na pohmat se však zdálo, že rez kov jen olízla.

Dlouhý stín žebříku se natáhl přes uličku. Na opačné straně jsem se vyhnul očkům, do kterých měl zapadnout jako do zámku, a žebřík ztěžka zaduněl o parapet podkrovního okna.

Tak úplně jsem se netrefil. Sklo zařinčelo a vysypalo se na dlažbu o čtyři patra níže. Někdo spustil sprostou litanii a do toho vyl a štěkal velký pes. Zmatek nad zmatek, ten je třeba využít. Zkontro-

loval jsem sterlingerky v podpaží – vypadalo to, že je budu potřebovat – a vyhoupl se na šprušle. Pohledem jsem fixoval rozbité okno a bláznivé mihotání noční lampičky uvnitř pokoje.

Bylo to jen pár kroků, přesto jsem poslal vděčnou modlitbu milosrdné tmě, díky níž hloubka pode mnou ztrácela na hrozivosti.

Sotva jsem položil podrážku na parapet, ze tmy se vynořila zubatá tlama. Žluté tesáky minuly můj kotník sotva o půl centimetru. Poslal jsem dovnitř olověný políbek na přivítanou a šelma s kňučením zmizela. Nějaký opilec dole na ulici nadával, když mu o klobouk zabubnovaly střepy květináče. Byty kolem ožily hlasy a světlem, ale nikdo nevystřčil nos. Lughostí byli zvyklí na divné věci a věděli, jak se v takové situaci zachovat.

Sehnul jsem se a vecpal se nízkým oknem dovnitř, uši nastražené a tělo napjaté ke skoku při sebemenším náznaku nebezpečí.

V bytě zněly dva dechy – jeden, těžký a přerývaný, patřil postřelenému zvířeti, druhý, pisklavý a vystrašený, člověku. Snad ženě.

„Ve jménu sfér ohně i vzduchu, budiž světlo!“ zakvičel hlásek, jehož pohlavní příslušnost mi stále unikala. Po zádech mi přejel hřeben kartáčující proti srsti a v pokoji se rozjasnilo. Nepřirozené světlo přejíždělo s houpáním sem a tam po místnosti a znemožňovalo mi zachytit jakýkoliv detail.

„Opovažuješ se rušit velké dílo?!“ blekotal mužik v černé noční košili s vyšitými pŕlměsíci. Krčil se uprostřed křídového kruhu a zíral na mě skrz upackanou křišťálovou kouli. „Nechť démoni navěky rvou tvou duši na cucky! Poznej jejich hněv!“

Lehkým úkrokem jsem uhnul vržené kouli. Těžký kus čirého křemene se s dutým bouchnutím zakutálel někam mezi vyřezávané nohy ušáku. Tolik k hněvu démonů.

Překročil jsem kruh vyškrábaný křídou s přímo maniakální pečlivostí do prken a od podrážek mých bot modře završelo. To byl veškerý pyrotechnický efekt. Aby mě podobné hokus-pokusy ovlivnily, musela by být vůle, která je živila, mnohem silnější.

Koutkem oka jsem pátral po postřelené šelmě, ale neuvěřitelný nepořádek všude kolem mě sváděl ze stopy. Krvavé cákance mizely někde mezi stohy knih, pod stolem zaházeným špinavým prádlem a něčím, co vypadalo jako napůl vykuchaný lidský trup zbavený končetin a hlavy. Evidentně jsem byl na správné adrese.

Byt byl kdysi dávno bohatě zařízený. Okna zakrývaly sametové závěsy až k zemi, koberec mi dlouhým chlupem leštil bagančata a nábytek z tvrdého cizokrajného dřeva překypoval uměleckými řezbami na samotné hranici vkusu. Všechnu tu nádheru však pokrývala vrstva prachu a mastné špíny. Na každické volné ploše se kupily štosy grimoárů pochybné kvality, promíchané se zbytky jídla a umolousanými podolíkačkami.

Většinu svazků jsem znal aspoň od vidění. Běžná veteš, kterou jste pořídili v leccjakém druhořadém metafysickém kiosku. Triky v těchto knihách by vám stačily možná jako zábavný program pro večírek s překvapením. Opravdová moc nikdy nespočívala na stránkách knih. Moc klíčila v metafysických kolegiích starších než základy císařského paláce. V mozcích natolik pokřivených poznáním, že nebylo radno rušit je v jejich podivném bádání za zdmi staroslavné městské university.

„Tak kde je?!“ udeřil jsem na mužíka.

Zkusil mě poplavit, a tak jsem mu vrazil facku. Hlava na dlouhém hubeném krku se zakývala dopředu a dozadu jako u hračky. Nejradši bych si hned otřel ruku, přestože jsem měl rukavice. Ve vykulených krátkozrakých očkách se objevila nevěřičná výčitka. Chlapík nedokázal pochopit, že jsem narušil jeho kruh a beztrestně vztáhl ruku na adepta temného umění. Takové věci se v jeho malém světě čtyř zdí prostě neděly.

Tím veškerý odpor opadl. Slina zůstala viset na řídkém kníru a nedovařený metafysik se skrčil do klubíčka. Popadl jsem ho za límec a táhl ven z kruhu.

Jakmile se ocitl sotva špičkou palce mimo ochrannou křídovou bariéru, divadlo začalo nanovo. „Ona mě dostane!“ bránil se, jako bych ho táhl do hluboké vody. Kopal nohama a kvičel: „Nee! Pust!“

„Kdo je ona?“ chtěl jsem se zeptat, události mě však předběhly.

Měkké tlapy zlehka došláply na koberec a zvířecí dech náhle chrčel mnohem hlasitěji a naléhavěji. Z kupy odpadků vylezla obluda spíše politováníhodná než hroživá. Na povislé a vráscité tělo staré ženy někdo narouboval hlavu velikého mastifa. Ohrnuté pysky odhalovaly nepřírozně dlouhé špičáky. Ze zad trčela tvorovi plachtovitá křídla z lidské kůže roztřepená a polámaná mou kulkou. V přítomí jsem nejasně rozeznával laciná tetování přístavních kurev.

Z místa spoje na lopatkách se šířila černá skvrna sněti. Paže patřily rovněž člověku, ačkoliv původně jistě mladšímu a silnějšímu, stejně tak prsa měla o pár křížků méně než zbytek těla. Dlaně nahradily orlí spáry.

Tady končily Gynewřiny dívky, lépe řečeno jejich části. Ubohé ohryzané zbytky pak ráno nalézali náhodní chodci – ctihodní občané, kteří sice velkoryse přehlíželi, že se jejich sousedství po setmění mění v rejdiště kurev a jejich kunčoftů, hůře však už snášeli pach zamřelého masa a střeva rozvěšená po veřejném osvětlení.

Sflikovaná harpyje mířila k zakrslé parodii na metafysika. Ačkoliv stěží držela pohromadě, jistě by s ním dokázala udělat krátký proces. Psi čelisti si zachovaly sílu a šubnutí ostrých spárů by vyrvalo vnitřnosti z jehněte.

Vytáhl jsem sterlengerku a střelil. Netvor sebou škubl, ale jinak udělala rána větší dojem na mužíka. Ještě více vykulil oči barvy myšího trusu a koberec pod ním ztmavl močí.

„Ne-ne-ne! Nestřílej! Ona je moje, přináší mi kousky do skládačky...“ mumlal stěží slyšitelně. „Krásně štavnaté kousky.“

Harpyje se sunula vpřed, ačkoliv jí střela rozbila paži v kloubu. Nešla po mně.

Smetl jsem z jednoho křesla závěj knih, sedl si a pozoroval. Muž tiše kňučel a nemotorně se zavrtal pod palandu. Harpyje jediným máchnutím drápaté paže rozervalu matraci, až se z ní vyhrnula ocelová péra. Vyděšený chlapík po čtyřech vycouval rovnou pod uslintanou psí mordou. Zuby se mu sevřely kolem krku, jako když fena kárá nezdárné štěně. Dvě prudká potřesení, prasklo to a muž znehybněl.

Malý trest za vytvoření zrůdnosti, která noc co noc rozsévala smrt v ulicích Lughos Stadtu. Podle Gynewr trvaly noční masakry několik měsíců a za tu dobu zemřelo přes dvacet žen. Přesto se ulice nepřestávaly hemžit dívčinami lehkých mravů. Jíst je třeba. Na tom nic nezmění ani celá armáda oblud.

„Skončila jsi?“

Aniž bych čekal na odpověď, vyprázdnil jsem do potvory zbytek bubínku. Kulky škubaly zavalitým tělem jako rány sochořem, ale žena/harpyje se po mně ani neohlédla. Prostě položila mordou ověřenou krvavými slinami mužíkovi do klína a zemřela.

Zvedl jsem se a prokřupal ztuhlou páteř. Někde tady musí být semínko moci, které dokázalo rozdmýchat šílenství v té ubohé lysé hlavě. Bylo by neprozřetelné a nebezpečné, nechat je tu jako past nastroženou na náhodného nálezce. Artefakty mívají občas tendenci padnout do rukou tomu nejméně vhodnému jedinci. Bylo z toho pak vždycky spousta krve, vystřílených kulí a pramálo zlatem cinkající odměny.

Zběžně jsem prohrabal kupy podřadné literatury. Hledal jsem dílo, proti němuž měl celý vagon tohohle braku jen cenu papíru, na němž byl vytištěn. A můj instinkt nezklamal.

Náhodně jsem rozkopl hromadu svitků a žaludek se mi sevřel nevolností. Kniha na dobře vydělané kůži se zlatou ražbou se rozevřela jako čerstvě otevřená rána. Odhalila anatomicky přesný nákres řezu tělem těhotné ženy. Obrázek byl obklopen pokroucenými značkami, z nichž bolely oči. Těžko říct, zda mě tak znechutila aura nepřírozené moci nebo samotný námět. Další mědirytiny zachycovaly proces přenosu jednotlivých tělesných částí zvířat, lidí, i ne-lidí na potracený fetus. Vše končilo obrázkem natolik bizarním a nechutným, až jsem musel potlačit nával dávení. Nedávalo mi smysl, proč by chtěl někdo vytvořit něco takového.

Chytil jsem knihu špičkami prstů za mosazné kování a hodil ji do kamen. Zasoptilo to v nich, roura do komína se zbortila jako pomáčkaná neviditelnou pěstí a litinový válec na tepaných nožkách poklesl. Z proraženého komína vyrazil snop jisker a kupy papíru a hadrů všude kolem se ihned vznály. Jako by někdo po závěších knih rozlil špiritus. Plameny se doplazily se syčením vydražděné kobry k závěsům a přes ně na dřevěné trámy u stropu. Půda pod nohama začala být horká a to ne jen přeneseně.

Vyběhl jsem na chodbu a cestou bušil a kopal do dveří sousedů. „Hoří! Hoří, vylezte z pelechů!“

Než jsem se po točitém schodišti dostal dolů, nájemníci v nočních úborech a s vyděšenými, ale odhodlanými výrazy utvořili živý řetěz k pumpě na dvore. Oheň měl dost potravy a nevzdával se bez boje. Snad stačí strávit všechny tajnosti podkrovního pokoje, jinak se dobrovolným hasičům postará o pár nepěkných zážitků a plný pytel dohadů.

Díky okolnímu zmatku jsem se dostal na ulici, aniž by mě někdo zastavil. Venku jsem zahnul za roh, pak ještě jednou, stříhl to přes

cizí dvorek a strhl přitom šňůru vlajícího prádla a už jsem se cítil v bezpečí. Bylo by pěkně hloupé, nechat se po vítězném boji s lidožravou obludou zlynčovat jako palič.

Unaveně jsem si kecl na nakloněný kamenný sloupek s drážkou na vrcholu. Kdysi sloužil jako stojan na závoru bránící vjezdu do dvora, teď už ho jen rozežírala psí moč.

V pekařském krámku naproti se rozžalo světlo a i přes vysokou, dvojité prosklenou výlohu ke mně doléhal hukot a prskání strojové měchačky těsta. Za okny se míhaly zamoučené čepice pekařských učedníků. Slunce ještě ani náznakem nenakouklo přes vysoké červené střechy Lughos Stadtu, ale zanedlouho provoní ulice čerstvé pečivo a po vymletých kočících hlavách se rozhrkají kola povozů se zeleninou z příměstských farem.

Cítil jsem se unavený a prázdný. Unavený i na to, dojít si pro odměnu za ženou, která mě najala. A to mě ještě čekal Abeliův zevrubný výsledek. Dobře jsem kluka znal, určitě ještě nespí a čeká, až mu převyprávím celé noční dobrodružství do nejmenších detailů. A třeba několikrát, až to bude umět sám odříkat z paměti, aby se měl čím chlubit kamarádům. Boží vědí, že jinak toho ze života se mnou mnoho neměl.

Promnul jsem si unavené oči. Ten kluk mi dělal víc starostí, než jsem si byl ochoten připustit. Brzy si o tom budu muset promluvit s někým povolaným. Zatím mi však stačilo, že je tady a já se mám o koho starat a ke komu se vracet.

* * *

Vzpomínky měly trpkou příchut'. Co mělo a mohlo být vykonáno, ale nebylo? Kdybych tehdy zamířil rovnou za Gynewr, třeba by mě mohla varovat. Měla přeci špehy po celém Lughosu. Nebo kdybych...

Hry na „kdyby“ vás mohou snadno zlomit. Raději jsem se soustředil na něco hmatatelnějšího, třeba na bolest. Ta byla pořád se mnou, držela mě za ruku, vlastně za obě, jako důvěrná přítelkyně, a šeptala povědomě znějící slůvka. Bylo by tak příjemné podlehnout, učinit z bolesti součást vlastní osobnosti a alespoň na pár chvil zmizet pod hladinou.

Pak jsem si vzpomněl na Abea a naráz jsem se ve svém hnízdě ze slámy posadil.

Bylo čím dál zřejmější, že lidem, kteří nás sem zavlekli, jde hlavně o něj. Kvůli němu musím vydržet, musím ho odsud dostat. Nejdřív jsem myslel, že se mi někdo mstí. V minulosti jsem provedl pár nepěkných lumpáren. Za něco z toho bych si zasloužil i horší trest. Chování mých únosců však vypovídalo o něčem jiném. Chtěli mě ponížit, dokázat, že jsem jen ubohé nic, na které můžete bez dalších řečí zapomenout. A tohle poznání bylo určeno očím malého Abea Granuse.

Hltavě jsem se napil z odkrytého džberu. Voda páchla po moči, ale spalovala mě horkost a konec konců, i kdyby to moč byla, mohla být jen moje. Zatím jsem se neodvažoval vstát, na zemi jsem se pohyboval po kolenou a loktech, zmražené dlaně vytrčené před sebe jako přecitlivělá hmyzí tykadla. Bolel mě i závan větru, snítka slámy, která se otřela o živé maso.

V mezeře pode dveřmi se rozjasnilo, někdo byl na chodbě.

„Hlavně nic nezkoušej, hafík má povolenej řetěz a udělal by s tebou krátkej proces!“ ohlásil se strážný.

Měl ze mě respekt. Hned po příjezdu jsem ho trochu přidusil na bandalírech. Od té doby uplynula celá věčnost. Několik lidských životů plných utrpení. Týden.

Bandalíry i s pistolemi mi zabavili, to bylo celkem pocho-pitelné. Co jsem nechápal, bylo, proč mi je při každém utkání s trolím výpěstkem vraceli. Podle váhy byly pistole nabitě, ale když jsem se pokusil vystřelit, přišel krutý trest. Brzy jsem se naučil, nechat se prostě a jednoduše zbít do bezvědomí. Většinou jsem se probral až tady – ve stísněné kobce vystlané slámou. Ošetřili mě a občas jsem dostal i něco k snědku. A to všechno znovu a znovu. Pořád dokola, každý den.

Nedal jsem se zlomit jen kvůli Abeliovi. Ten kluk byl na mně závislý. Jistě čekal, že mu přijdu na pomoc. Nikdy jsem nebyl rytíř v zářivé zbroji, spíš pobuda v otrhaném kabátě, ale teď jsem se ze všech sil snažil hrát roli rytíře kvůli malému chlapci, se kterým jsme na sebe tak nějak zbyli.